

Jag heter XX, från norra Syrien, från Aleppo Governorate, från Afrin, som ockuperas av ISIS och den turkiska armén. Jag tillhör en kurdisk familj. Jag vill prata om mitt liv innan jag kom till Sverige. Vi var en lycklig familj. Min man arbetade och tog hand om huset och barnen. Fram till krigets utbrott började allt förändras till rädsla, hunger och dödande. I slutet av 2011 startade gängen sin verksamhet i Aleppo, mot bakgrund av säkerhetskaoset från staten. Min man arbetade i en annan provins långt ifrån oss på grund av bristen på arbete i Aleppo som heter Tartous, och jag stannade hemma för att slutföra läsåret för mina barn. Till slut fick jag den olycksbådande nyheten att Free Army hade attackerat mina barns skola och tog barnen som gisslan tills de kidnappade skolchefen. Bland barnen fanns tre barn och min brorson. Det var början på förflyttning, plåga och många händelser. Det viktiga är att jag flyttade för att bo i Tartous. Jag stannade där i fyra år. Jag började en ny livanderes, inklusive inrättandet av ett hus, skolor och ett stort fängelse, eftersom vi inte kunde lämna en guvemlör eftersom det belägrades av den fria armén, särskilt för att vi var kurder och vårt blod var tillåtet som alawitema, som de brukade säga att vi är otrogna. Mitt lidande började med att vara borta från min familj och jord 2012.

3.17 Början av min familjs lidande med kriget var att den fria armén dödade min bror, pappa till fem barn, bara för att han var anställd i staten, och han martyrades utan att se honom. Utan någon skuld var han en gammal man i hans åttioal, och min mammas lidande började. Hon var sjuk i hjärtat och diabetes. Hon förlorade sin man, sin äldsta son och dottern i exil. Hon kunde inte se henne. Hon fortsatte att bo i Tartous i fyra år, så de fordrivna ökade i landet och arbetet blev mindre, och pengarna räckte inte längre till hyra och försörjning. Min man föreslog att han reser till Libanon och jobbar och skickar pengar till mig och om jag stannar kvar för att fortsätta undervisa barnen var Jan den första att förbereda mig, så jag accepterade eftersom jag hade ett annat val.

Tre månader kvar tills Jan kom till mig och berättade för min mamma, skolan vill att jag ska gå med i den nationella armén, så han gick i skolan, så jag sa att min far är ung, och de sa: Det är de som kommer att försvara. För henne var det ett svårt beslut eftersom jag var längre bort från min familj. Vi åkte till Libanon och började också en resa igen med svårigheterna. Jag kunde inte studera mina barn eftersom skolorna är väldigt dyra, så vi föreslog barnen att arbeta med min man tills kriget tar slut och vi går tillbaka och dit jag också förlorade min mamma utan att se henne. År 2018 började jag den turkiska ockupationen av Afrin. Du kommer inte att känna omfattningen av det lidande jag kände när jag ~~pnata~~ — med mina bröder och grannar. På en månad förlorade jag tre unga män,

min martyrs brorson, min brorson, min brorson, och min andra brorson, och fördrivningen av familjen och skador. Från de chocker jag såg gick jag till FN i Libanon och sa till dem att rädda mina barn och lämna mig här, medan de utvisade syrier. Efter en period av månader ringde de till mig, de sa att jag kvalificerade mig för att resa till Sverige och jag kom hit, tacka Gud för allt och här för det finns studier bland dig och mina barn som studerar. I de högsta lederna och för att kompensera mig för det förflutna som vi levde i. Slutligen tackar jag dig för att välkomna det syriska folket som helhet utan diskriminering, för vi är alla människor, oavsett om vi är kurder eller araber, muslimer eller icke-muslimer. Kärlek är grunden för tack. Jag försökte vara mycket kort.